

29 Σεπτεμβρίου, 1989

[ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

GULF AGENCY LTD.

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΤΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΟΥ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΕΛΩΝΕΙΩΝ,

Καθ' ου η αίτηση,

(Υπόθεση Αρ. 954/88)

5 Έννομο συμφέρον — Αποδοχή αποφάσεως — Εάν ελεύθερη και χωρίς επι-
φύλαξη, στερεί Αιτούντα εννόμου συμφέροντος προσβολής της —
Κατάθεση εγγυήσεως σύμφωνα με Εγκύκλιο 282 του Διευθυντή
Τελωνείων — Απόρριψη αιτήσεως παρατάσεως του χρόνου παρουσιά-
σεως του σχετικού πιστοποιητικού εμπορτώσεως, ώστε να μην καταπέ-
σει η εγγύηση — Απουσία εννόμου συμφέροντος προσβολής της αινή-
σεως.

10 Η Αιτούσα κατέθεσε διασάφηση εξαγωγής εμπορευμάτων και ταυ-
τόχρονα κατέθεσε χρηματική εγγύηση σύμφωνα με την πιο πάνω εγκύ-
κλιο, υπογράφοντας ταυτόχρονα και δήλωση ότι εγνώριζε ότι εάν παρέ-
λειπε να προσκομίσει εμπρόθεσμα πιστοποιητικό εμπορτώσεως των
εμπορευμάτων, η εγγύηση θα κατέλυτε.

15 Η Αιτούσα ζήτησε και έλαβε παράταση της προθεσμίας, όταν, όμως
υπέβαλε και δεύτερη αίτηση για παράταση, συνάντησε άγνηση, την
οποία και προσέβαλε με την παρούσα Αίτηση.

20 Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρί-
πεται. Ουδεμία διαταγή για
έξοδα.

Αναφερόμενες υποθέσεις:

Μάρκου v. Δημοκρατίας (1968) 2 Α.Α.Δ. 267.

Μυριάνθης v. Δημοκρατίας (1977) 3 Α.Α.Δ. 165.

Νεοκλέους v. Δημοκρατίας (1980) 3 Α.Α.Δ. 497.

Χριστοδουλίδης v. Δημοκρατίας (1985) 3 Α.Α.Δ. 1979.

Δημητρίου v. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 920.

Σαρκής v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Παραλιμνίου (1986) 3 Α.Α.Δ. 2457.

Αλεξάνδρου v. Δημοκρατίας (1986) 3 Α.Α.Δ. 2554.

Όθων Γαλανός και Υιοί Ατδ v. Δημοκρατίας και Άλλου (1988) 3 Α.Α.Δ. 178.

Προσφυγή.

Προσφυγή εναντίον της απόφασης του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων με την οποία απέρριψε το αίτημα της αιτήτριας εταιρείας για παράταση χρόνου κατάθεσης των εγγράφων εκφόρτωσης και επιστροφή χρηματικής εγγύησης.

Τ. Παπαδόπουλος, για τους Αιτητές.

Ε. Ευαγγέλου. Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τον Καθ' ου η αίτηση.

ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με την παρούσα προσφυγή η αιτήτρια εταιρεία προσβάλλει την απόφαση του καθ' ου η αίτηση Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων, ημερομ. 23.9.88 (παράρτημα 11), με την οποία ο καθ' ου η αίτηση απέρριψε το αίτημα της εταιρείας για παράταση χρόνου κατάθεσης των εγγράφων εκφόρτωσης και επιστροφή χρηματικής εγγύησης.

Η προσφυγή αυτή βασίζεται πάνω στα πιο κάτω νομικά σημεία:

“(1) Η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση ελήφθη καθ’ υπέρβαση και/ή κατά κατάχρηση εξουσίας.

5 (2) Η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση είναι προϊόν νομικής και/ή πραγματικής πλάνης.

(3) Η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση λήφθηκε χωρίς τη διεξαγωγή της δέουσας έρευνας.

10 (4) Η απόφαση των καθ’ ων η αίτηση είναι πλημελώς αιτιολογημένη και/ή στερείται της δέουσας αιτιολογίας.

(5) Η απόφαση των καθ’ ων η Αίτηση είναι αντίθετη προς τις Αρχές της Χρηστής Διοίκησης.

15

(6) Η απόφαση των καθ’ ων η Αίτηση ενέχει χαρακτηριστικά τιμωρητικού και/ή είναι πηγή επαύξησης φορολογικών εσόδων με την επιβολή τοιουτοτρόπως φορολογίας σε αντίθεση και/ή παράβαση του Νόμου και της Νομολογίας.”

20

Οι αιτητές, στις 8.3.88. κατάθεσαν στις Τελωνειακές Αρχές της Λεμεσού διασάφηση στο προκαθορισμένο τελωνειακό έγγραφο, Τελ. C.4, για την εξαγωγή 1500 κιβωτίων σιγαρέττων (παράρτημα 1). Ταυτόχρονα με την κατάθεση της υπό αναφορά διασάφησης εξαγωγής, οι αιτητές ζήτησαν άδεια και κατάβαλαν χρηματική εγγύηση ΛΚ770.- (50 σεντ για κάθε κιβώτιο), σύμφωνα με τις οδηγίες που περιέχονται στην εγκύκλιο του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων με αρ. 282, ημερ. 4.6.82 (παράρτημα 2). Το ποσό αυτό εισπράχθηκε με τελωνειακό έντυπο C.29 με αρ. C.111, ημερομ. 8.3.88 (παράρτημα 3).

25

30

Στο υπό αναφορά έντυπο C.29, οι αιτητές καταχώρησαν ενυπόγραφη δήλωση ότι ήταν ενήμεροι του γεγονότος ότι σε περίπτωση που θα παρέλειπαν να προσκομίσουν κανονικό πιστοποιητικό εκφόρτωσης των σιγαρέττων μέσα σε προθεσμία δυο μηνών από της εξαγωγής, το ποσό των ΛΚ770.- θα εδημεύετο αυτόματα. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα εμπορεύματα εξήχθησαν στις 21 Μαρτίου 1988 και η αρχική περίοδος των δυο μηνών έληξε στις 20 Μαΐου 1988.

35

40

Οι αιτητές με επιστολή τους ημερ. 5 Μαΐου 1988, ζήτησαν παράταση της περιόδου των δυο μηνών για την προσκόμιση

του πιστοποιητικού εκφόρτωσης και πράγματι τους δόθηκε παράταση για άλλους δυο μήνες, οι οποίοι έληγαν στις 20 Ιουλίου 1988 (παράρτηματα 4-5).

Με νέα επιστολή τους ημερομ. 15.7.88, οι αιτητές ζήτησαν εκ νέου παράταση της υπό αναφορά περιόδου (παράρτημα 6). Η αίτησή τους αυτή απορρίφθηκε με επιστολή του καθ' ου η αίτηση ημερομ. 26.8.88 (παράρτημα 7). 5

Οι αιτητές, με επιστολή τους ημερομ. 26.8.88 (παράρτημα 8) υπέβαλαν το πιστοποιητικό εκφόρτωσης (παράρτημα 9) και με άλλη επιστολή τους, ημερομ. 5.9.88 (παράρτημα 10), επεσήμαναν την παρεξήγηση που είχε γίνει, διευκρινίζοντας ότι το αίτημα που υπέβαλαν με την επιστολή τους της 15.7.88, ήταν για παράταση της περιόδου πέραν των τεσσάρων μηνών. 10
15

Με επιστολή του καθ' ου η αίτηση με ημερομηνία 23.9.88 (παράρτημα 11), διευκρινίστηκε το θέμα της παρεξήγησης σ' ότι αφορά το περιεχόμενο της επιστολής της 26.8.88 και τονίστηκε ότι παράταση πέραν των 4 μηνών δεν δίνεται σε καμιά περίπτωση. Ενόψει δε του γεγονότος ότι το πιστοποιητικό εκφόρτωσης παρουσιάστηκε στις Τελωνειακές Αρχές στις 30.9.88, δηλαδή μετά τη λήξη της περιόδου των 4 μηνών (δηλ. στις 20.7.88), το αίτημά τους για επιστροφή της κατατεθείσας χρηματικής εγγύησης δεν μπορούσε να γίνει αποδεκτό. 20
25

Το ποσό της εγγύησης κατατέθηκε σύμφωνα με τις πρόνοιες του Άρθρου 41(1)(β) του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου, Αρ. 82/67, που προβλέπει τα ακόλουθα: 30

“41.(1) Ο Εξαγωγεύς εμπορευμάτων προοριζόμενων δι' εξαγωγήν ή προς χρήση αυτών ως εφοδίων διά τινά πλουν ή πτήσιν εν τη αλλοδαπή, οφείλει όπως:-

(α)

(β) παράσχει εγγύησιν ικανοποιούσαν τον Διευθυντήν, ότι τα εμπορεύματα ταύτα θα φορτωθώσιν, εξαχθώσιν και εκφορτωθώσιν προσήκόντως, εις τον εν τη κατεθείσει διασαφήσει καθοριζόμενον προορισμόν, εντός ευλόγου 40

5 κατά την κρίσιν του Διευθυντού προθεσμίας ή, εν τη περιπτώσει εμπορευμάτων προοριζομένων ως εφοδίων, ότι θα χρησιμοποιηθώσι δεόντως ως τοιαύτα ή άλλως θα δοθώσιν εξηγήσεις ικανοποιούσαι τον Διευθυντήν.”

10 Είμαι η εισήγηση του δικηγόρου των καθ' ων η αίτηση πως η διάταξη αυτή σκοπεύει στην προστασία του κανονικού εξαγωγικού εμπορίου αφ' ενός και αφ' ετέρου των δημοσίων προσόδων, παρέχοντας τη διακριτική ευχέρεια στο Διευθυντή να επιβάλει στους εξαγωγείς καταβολή χρηματικής εγγύησης για την εκπλήρωση των όρων της εξαγωγής και της νόμιμης εκφόρτωσης των εμπορευμάτων στον προορισμό τους εκτός της Δημοκρατίας μέσα σε εύλογο χρονικό διάστημα.

15 Δυνάμει της πιο πάνω διάταξης, ο καθ' ου η αίτηση εξέδωσε κατά καιρούς εγκυκλίους, με τις οποίες επέβαλε σαν προϋπόθεση για την παροχή άδειας εξαγωγής σε ορισμένα είδη, τα οποία επιβαρύνονται με ψηλούς συντελεστές εισαγωγικού δασμού, όπως είναι τα τσιγάρα και το ουίσκυ, την κατάθεση από τον εξαγωγέα χρηματικού ποσού κατά κιβώτιο, το οποίο θα του επιστρέφετο αν προσκόμιζε το πιστοποιητικό εκφόρτωσης από τη χώρα προορισμού τους, μέσα σε διάστημα δυο μηνών από της ημερομηνίας της εισαγωγής. Το διάστημα των 25 δυο μηνών θεωρήθηκε σαν εύλογο για το σκοπό αυτό, μετά την εκτίμηση των επικρατουσών συνθηκών στο είδος αυτό του εμπορίου και ότι λογικά παρείχε το χρόνο για τη μεταφορά και εκφόρτωση στη χώρα εξαγωγής τους. Παράλειψη του εξαγωγέα ή επανεξαγωγέα να παρουσιάσει στις Τελωνειακές Αρχές 30 το πιο πάνω πιστοποιητικό εντός της τακτής προθεσμίας των δυο μηνών, συνεπάγεται αυτόματη κατάσχεση της χρηματικής εγγύησης που είχε καταβάλει για τα εν λόγω εμπορεύματα.

35 Σε περιπτώσεις όμως που τα εμπορεύματα εξάγονται ή επανεξάγονται από την Κύπρο με προορισμό την Άπω-Ανατολή, η τακτή προθεσμία των δυο μηνών για την προσκόμιση του πιστοποιητικού εκφόρτωσης, δυνατό να παραταθεί για ακόμα δυο μήνες, στους τέσσερις μήνες, αφού πρώτα εξεταστούν τα πραγματικά γεγονότα της κάθε περίπτωσης ξεχωριστά, νοουμένου ότι οι αιτήσεις για παράταση της τακτής προθεσμίας των 40 δυο μηνών υποβάλλονται στο Τμήμα Τελωνείων πριν τη λήξη των δυο μηνών. Σε καμιά δε περίπτωση δεν δίδεται παράταση

πέραν των τεσσάρων μηνών.

Θα πρέπει να σημειωθεί ότι η πιο πάνω πολιτική του Τμήματος Τελωνείων είχε επεξηγηθεί τόσο προφορικά όσο και γραπτά, σε διαφορετικές περιπτώσεις στους ενδιαφερόμενους, οι οποίοι ως εκ τούτου ήταν πλήρως ενημερωμένοι για την πολιτική που ακολουθεί το Τμήμα (Παράρτημα 12).

5

Οι αιτητές ζήτησαν επανεξέταση της υπόθεσής τους με επιστολή των δικηγόρων τους με ημερομηνία 20.10.88 (παράρτημα 13). Πράγματι η υπόθεση επανεξετάστηκε, αλλά και πάλι η απάντηση που τους διαβιβάστηκε με επιστολή του Διευθυντή Τμήματος Τελωνείων, ημερομ. 3.1.88, ήταν αρνητική (παράρτημα 14).

10

15

Σαν αποτέλεσμα, καταχωρήθηκε η παρούσα προσφυγή. Ο δικηγόρος των αιτητών, με τη γραπτή του αγόρευση, εισηγείται πως από πλευράς των καθ' ων η αίτηση έγινε κακή άσκηση της διακριτικής τους εξουσίας, πως η όλη προσέγγιση του θέματος από αυτούς δεν συνάδει και/ή είναι αντίθετη προς τις αρχές της Χρηστής Διοίκησης και πως η προσβαλλόμενη πράξη είναι παντελώς αδικαιολόγητη.

20

Ο δικηγόρος των καθ' ων η αίτηση, με τη γραπτή του αγόρευση, απορρίπτει τους πιο πάνω ισχυρισμούς και εισηγείται πως η αιτήτρια εταιρεία στερείται έννομου συμφέροντος εντός της έννοιας του Άρθρου 146 του Συντάγματος, διότι αποδέκτηκε τους όρους της πιο πάνω αναφερόμενης άδειας (παράρτημα 3) ανεπιφύλακτα.

25

30

Είναι βασική αρχή του διοικητικού δικαίου ότι απαραίτητη προϋπόθεση, σύμφωνα με την παράγραφο 2 του Άρθρου 146 του Συντάγματος για την καταχώρηση προσφυγής, είναι η ύπαρξη έννομου συμφέροντος στο πρόσωπο του αιτητή. Αν ο αιτητής συναίνεσε ή αποδέχθηκε την έκδοση της πράξης, το έννομο συμφέρον δεν δημιουργείται. Η αποδοχή της πράξης θα πρέπει να είναι ελεύθερη και ανεπιφύλακτη και να μην έλαβε χώρα κάτω από την πίεση της επέλευσης επιβλαβών συνεπειών για τον αιτητή. (Βλέπε, μεταξύ άλλων, *Μάρκου v. Δημοκρατίας*, (1968) 2 Α.Α.Δ. 267, 276, *Μυριάνθης v. Δημοκρατίας*, (1977) 3 Α.Α.Δ. 165, *Νεοζλέους v. Δημοκρατίας* (1980) 3 Α.Α.Δ. 497, 508, *Χριστοδουλίδης v. Δημοκρατίας*

35

40

(1985) 3 Α.Α.Δ. 1979, 1996, *Δημητρίου v. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 920, 925, *Σαρκής v. Συμβουλίου Βελτιώσεως Παραλιμνίου* (1986) 3 Α.Α.Δ. 2457, 2462, *Αλεξάνδρου v. Δημοκρατίας* (1986) 3 Α.Α.Δ. 2554, 2558, Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας (1929-1959) σελ. 260-261).

Εξετάζοντας το υλικό που τέθηκε ενώπιόν μου στην παρούσα υπόθεση, βρίσκω πως η αιτήτρια εταιρεία ελεύθερα και ανεπιφύλακτα συναίνεσε ή αποδέχτηκε την απόφαση του καθ' ου η αίτηση, που αναφέρεται στην εγκύκλιο του, αρ. 282 (παράρτημα 2) και υπόγραψε το τελωνειακό έντυπο C29 με αρ. C111, ημερ. 8.3.88 (παράρτημα 3), χωρίς καμιά επιφύλαξη.

Επομένως, υπό τις περιστάσεις, δεν δημιουργήθηκε για τους αιτητές έννομο συμφέρον και κατά συνέπεια η προσφυγή τους θα πρέπει να απορριφθεί.

Καθοδηγητική στην απόφασή μου είναι και η απόφαση *Όθων Γαλανός και Υιοί Ατδ v. Δημοκρατίας και Άλλου* (1988) 3 Α.Α.Δ. 178, την οποία υιοθετώ.

Αλλά και αν ακόμα υιοθετούσα αντίθετη άποψη από την πιο πάνω αναφερόμενη και πάλι θα απορριπτα την παρούσα προσφυγή επί της ουσίας, γιατί η απόφαση του Διευθυντή του Τμήματος Τελωνείων να προβεί σε κατάσχεση της εγγύησης, ήταν εύλογη και βασίστηκε στις πρόνοιες του Άρθρου 41(1)(β) του Περί Τελωνείων και Φόρων Καταναλώσεως Νόμου 82/67 και ήταν αποτέλεσμα της εφαρμογής της πολιτικής του Τμήματος Τελωνείων, που ακολουθείται σε όλες τις περιπτώσεις.

Επομένως, οι λόγοι πάνω στους οποίους βασίστηκε η παρούσα προσφυγή δεν ευσταθούν.

Για τους πιο πάνω λόγους, η προσφυγή απορρίπτεται. Δεν επιδικάζονται έξοδα.

Η προσφυγή απορρίπτεται χωρίς έξοδα.